

чалото на модерната епоха. В тези три културно-исторически региона съществуват, най-общо казано (без отчитане на контактни зони и преходни варианти), три основни типа циганска музика, отличаващи се повече или по-малко по своите формални, музикологични характеристики.

Между другото, неведнъж ни се е случвало да наблюдаваме реакцията на цигани от един от тези региони, когато за пръв път чуят музика на цигани от други региони. Тяхната реакция е абсолютно категорична – “това не може да бъде циганска музика”, “това не е истинска циганска музика”. Въпреки тези различия, циганската музика и от трите региона има сходни принципи на функциониране и корелации с циганските идентичности.

Изведените по-горе два основни типа циганска музика (за обществото и за общността) присъстват и в трите обособени културно-исторически региона, като във всеки от тях има известни специфики както в самата музика, така и в нейното функциониране.

* * *

Музиката, изпълнявана от цигани, най-често професионални или полу-професионални (т.е. упражняващи, освен музиката, и други професии) музиканти пред не-цигани, може съответно да се раздели на два отделни части, съобразно своя произход – на музика с автори не-цигани и музика с автори цигани. В течение на времето двете части от тази музика започват постепенно да се превръщат в ‘циганска музика’ и да се възприемат като такава от околното общество (независимо, че в редица случаи може да се знае, че авторите ѝ не са цигани).

В Централна Европа (страните, възникнали на руините на Австро-Унгарската империя) пример за такава ‘циганска музика’ (колкото и условно да звучи в случая това понятие) са изпълненията на класическа музика от цигани. Тази традиция започва още от XVIII в., от времената на легендарните цигански музиканти